

Torsdagen den 30 mars i Rosa Huset lyssnade alla andäktigt på Gunilla Bengtsson som gripande berättade om hur livet kan fortskrida om man går *Från fullt seende till helt blind*. Det var fullsatt i lokalen, skillnaden mellan antalet bilar på parkeringen och ytterkläder i farstun kan man tolka på många olika sätt framförallt med tanke på det kalla regniga vädret. Inne i cafélokalen var det varmt och skönt, stämningen hög, knäpptyst under berättelsen, bra frågestund följde. Kaffe med dopp från Contan samt Solveigs goda hembakta kolakakor! Mmmmm!



Bild och text PAB



SPF Ronneby i samarbete med

Många trotsade vädergudarna. Bra föredrag, fin gemenskap och icke minst go´fika! Tack John och Solveig för fikat!



Marianne, syster till dagens underbara berättare Gunilla Bengtsson!














Gunilla började berätta om en helt vanlig måndag 1988 då hon blev plötsligt sjuk med stark feber och frossa. Chocken kom efter 2 timmar då synen helt försvann! Gunillas liv blev alltså på två timmar förändrat från fullt seende till helt blind, med två barn och ett tredje på väg! Streptokocker i båda ögonen slog ut synen fullständigt! Efter halvtannat år står hon ensam med tre barn, alla pojkar! Fullt seende har en hel del utmaningar med mindre antal barn än så! Tre veckors utbildning med ledarhund i Sollefteå inledde det nya livet. Gunilla berättade med inlevelse och humor om sina vardagliga händelser, bland annat om sina förstående och hjälpsamma barn. En händelse väl värd att nämna är när hon besökte en lekpark med sin yngste pojke. Hon ber honom att springa och leka. Han kommer strax tillbaka och leder sin mor till ett annat ställe i lekparken. Varför? Jo för att han skulle kunna se och ha koll på sin mor när han gungade! Oj oj oj, man blir så rörd! En rolig historia är när Gunillas ledarhund blir lite sur på henne. Gunilla ville absolut gå åt ett håll vilket hunden inte gillade. Till slut så ledde hunden henne in i ett buskage! Labradorer har tydligen en hel del humor också! 25 år med ledarhund blev det i alla fall! Den senare tiden har Gunilla klarat sig utan hund mycket tack vare en god granne som med stor envishet har ledsagat henne runt i kvarteren för att lära känna säkra promenadvägar. Grannen som var hundtränare var övertygad om att kunde han träna hundar så var han fullt kompetent till denna träning! Det finns så mycket mer som Gunilla berättade om! Kan man tänka sig en repris? Avslutande frågestund vittnade om stort intresse.



Ett stort tack från Kerstin! Gunillas berättelse rörde runt i tankarna och i tårkanalerna! En så fin berättelse behöver inga bilder.

Gunilla berättade också att hon är blind på dagen men fullt seende på natten! Mycket tänkvärt!



Jag är blind, vad är det för konstigt med det?
Vi möts på promenaden, du stannar upp, tänker säga
några ord.
Sen ser du min vita käpp och skyndar snabbt vidare.
Jag älskar att dansa men blir sällan uppbjuden. Du
stannar framför mig och tänker be om en dans.
Då ser du min vita käpp och vänder dig snabbt till
kvinnan bredvid.
Jag har ledarhund, en glad och go labrador. Hon ser
inte min vita käpp. Hon ser bara mig och vi älskar
varann.
Jag är blind och det är inget konstigt med det.

Gunilla Bengtsson